FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (fjärde avdelningen)
den 26 januari 2005 *

I mål T-193/02,

Laurent Piau, Nantes (Frankrike), företrädd av M. Fauconnet, avocat,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av O. Beynet och A. Bouquet, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

med stöd av

Internationella fotbollförbundet (FIFA), Zürich (Schweiz), företrätt av F. Louis och A. Vallery, avocats,

intervenient,

* Rättegångsspråk: franska.

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 15 april 2002 om avslag på sökandens klagomål angående Internationella fotbollförbundets (FIFA) reglemente för spelaragenters verksamhet,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av ordföranden H. Legal samt domarna V. Tiili och M. Vilaras,

justitiesekreterare: byrådirektören I. Natsinas,

med beaktande av det skriftliga förfarandet och efter att förhandling hållits den 22 april 2004

följande

Dom

Bakgrunden till tvisten

1 Internationella fotbollförbundet (FIFA) är en sammanslutning som bildades den 21 maj 1904 enligt schweizisk rätt. Enligt dess stadgar, i den lydelse som trädde i kraft den 7 oktober 2001, utgörs dess medlemmar av de nationella sammanslutningarna (artikel 1), vilka består av fotbollsklubbar som betecknas som antingen

icke-professionella eller professionella. De sistnämnda har inrättat särskilda sammanslutningar, så kallade professionella ligor. De nationella sammanslutningarna kan även ingå i riksidrottsförbund (artikel 9). Spelarna i de nationella sammanslutningar som är anslutna till FIFA är amatörer eller professionella (artikel 61).

2 Enligt FIFA:s stadgar har FIFA vidare till syfte att främja fotboll, utveckla vänskapliga relationer mellan de nationella sammanslutningarna, riksidrottsförbunden, klubbarna och spelarna samt att införa och kontrollera reglementen och metoder som avser spelregler och principer för hur fotboll skall utövas (artikel 2).

3 FIFA:s stadgar, reglementen och beslut är tvingande för dess medlemmar (artikel 4). FIFA förfogar över organ som kan betecknas som normgivande, verkställande och administrativa, närmare bestämt förbundsmötet, exekutivkommittén och generalsekretariatet, samt utskott och andra organ som är permanenta eller som har inrättats för ett visst ändamål (artikel 10). Disciplinnämnden och överklagandenämnden (artikel 43) är FIFA:s rättsliga organ. Skiljedomstolen för fotboll, som ursprungligen utformades som en exklusiv instans för reglering av tvister som avser ett värde som överstiger ett av förbundsmötet fastställt belopp (artikel 63), har inte inrättats. Enligt ett avtal mellan FIFA och den internationella skiljenämnden för frågor om idrott skall behörigheten för skiljedomstolen för fotboll utövas av skiljedomstolen för idrott, som inrättats av Internationella olympiska kommittén, med säte i Lausanne (Schweiz). Sistnämnda skiljedomstol skall fatta sina beslut i enlighet med FIFA:s bestämmelser, den skiljelagstiftning som gäller i fråga om idrott och, som komplement i förekommande fall, schweizisk rätt. Talan om ogiltigförklaring av de beslut som fattats av skiljedomstolen för idrott kan väckas vid Tribunal fédéral suisse.

4 Det föreskrivs i tillämpningsförordningen till stadgan att spelaragenter skall inneha en av FIFA utfärdad agentlicens (artikel 16) och exekutivkommittén bemyndigas att anta tvingande bestämmelser för denna yrkesgrupp (artikel 17).

5 Den 20 maj 1994 antog FIFA ett reglemente för spelaragenters verksamhet, som ändrades den 11 december 1995 och trädde i kraft den 1 januari 1996 (nedan kallat det ursprungliga reglementet).

6 I det ursprungliga reglementet krävdes, för utövande av detta yrke, innehav av en licens som hade utfärdats av den behöriga nationella sammanslutningen, och verksamheten i fråga kunde endast utövas av fysiska personer (artiklarna 1 och 2). Enligt det förfarande som föregick erhållande av en licens skulle ett samtal äga rum i syfte att ta fasta på sökandens kunskaper om i synnerhet rättsliga och idrottsliga förhållanden (artiklarna 6–8). Sökanden skulle dessutom uppfylla vissa villkor om förenlighet och etisk kod, exempelvis att inte ha ett belastningsregister i vilket det anges att vederbörande har dömts för brott (artiklarna 2–4). Sökanden skulle dessutom ställa en bankgaranti på 200 000 schweizerfranc (CHF) (artikel 9). Förhållandena mellan agenten och spelaren skulle ovillkorligen regleras i ett avtal med en löptid om som mest två år, vilket kunde förlängas (artikel 12).

7 Vid överträdelse av reglementet skulle sanktionsåtgärder vidtas mot agenterna, spelarna eller klubbarna. Agenterna kunde bli föremål för tillrättavisning, klander eller varning, böter till ett icke angivet belopp och deras licenser kunde återkallas (artikel 14). Spelarna och klubbarna kunde påföras böter med upp till 50 000 respektive 100 000 CHF. Spelarna kunde som disciplinpåföljd dessutom avstängas (högst tolv månader). Åtgärder som innebar avstängning eller förbud mot övergångar kunde även vidtas mot klubbarna (artiklarna 16 och 18). Hos FIFA utsågs ett "utskott för spelares ställning" såsom övervaknings- och beslutsorgan (artikel 20).

8 Laurent Piau ingav den 23 mars 1998 ett klagomål till kommissionen, i vilket han ifrågasatte det ursprungliga reglementet. Han hävdade för det första att detta reglemente stred mot "artikel [49] och följande artiklar i [EG-]fördraget beträffande den fria konkurrensen för tjänster", på grund av dels de inskränkningar som hade

införts i fråga om tillträdet till yrket genom oklara villkor avseende prov och genom kravet på en garanti, dels de föreskrivna kontroll- och sanktionsåtgärderna. Laurent Piau ansåg för det andra att reglementet kunde ge upphov till diskriminering mellan medborgarna i medlemsstaterna. Han påtalade för det tredje att reglementet inte innefattade någon möjlighet att väcka talan mot eller överklaga de beslut eller sanktionsåtgärder som meddelades.

9 Till kommissionen hade tidigare, den 20 februari 1996, ingetts ett klagomål av Multiplayers International Denmark, i vilket det ifrågasattes huruvida samma reglemente var förenligt med artiklarna 81 EG och 82 EG. Kommissionen hade dessutom underrättats om att tyska och franska medborgare hade ingett framställningar till Europaparlamentet rörande reglementet. Europaparlamentet förklarade den 29 oktober 1996 respektive den 9 mars 1998 att framställningarna kunde tas upp till prövning.

10 Kommissionen inledde ett förfarande med stöd av rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, Första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar [81] och [82] (EGT 13, s. 204; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 8), och delgav FIFA ett meddelande om anmärkningar den 19 oktober 1999. Det angavs i meddelandet om anmärkningar att (det ursprungliga) reglementet utgjorde ett beslut av en företagssammanslutning i den mening som avses i artikel 81 EG och det ifrågasattes huruvida de i reglementet ingående bestämmelserna med begränsningar var förenliga med gemenskapsrätten med hänsyn till att licensen var obligatorisk, den inte kunde tilldelas juridiska personer, klubbarna och spelarna förbjöds att vända sig till agenter utan licens, det krävdes en bankgaranti och att sanktionsåtgärder kunde vidtas.

11 FIFA bestred i sitt svar, av den 4 januari 2000, på meddelandet om anmärkningar att ovannämnda reglemente kunde anses som ett beslut av en företagssammanslutning. FIFA motiverade de begränsningar som reglementet innefattade med en strävan efter att de som är verksamma inom yrket uppträder på ett kompetent och vederhäftigt sätt. FIFA hävdade att reglementet kunde omfattas av ett undantag enligt artikel 81.3 EG.

12 Det hölls ett förhör i kommissionens lokaler den 24 februari 2000. Vid förhöret deltog ombud för Laurent Piau och FIFA samt ombud för det internationella fackförbundet för professionella spelare, FIFPro, som företrädde spelarnas intressen vid regleringen av agenternas verksamhet.

13 Till följd av det administrativa förfarande som hade inletts av kommissionen antog FIFA den 10 december 2000 ett nytt reglemente för spelaragenters verksamhet, som trädde i kraft den 1 mars 2001 och ändrades på nytt den 3 april 2002.

14 I FIFA:s nya reglemente (nedan kallat reglementet i ändrad lydelse) bibehålls skyldigheten, för att få vara verksam som spelaragent, ett yrke som alltjämt förbehålls fysiska personer, att inneha en licens som utfärdats av den behöriga nationella sammanslutningen för en obestämd tid (artiklarna 1, 2 och 10). Sökanden, som skall uppfylla kravet att ha ett "klanderfritt anseende" (artikel 2), skall genomgå ett skriftligt prov (artiklarna 4 och 5). Provet består av flervalsfrågor i syfte att ta fasta på sökandens kunskaper om rättsliga och idrottsliga förhållanden (bilaga A). Agenten skall även teckna en ansvarsförsäkring för sin näringsverksamhet eller, om så inte sker, inge en bankgaranti på 100 000 CHF (artiklarna 6 och 7).

15 Förhållandena mellan agenten och spelaren skall regleras i ett skriftligt avtal med en löptid om som mest två år, vilken kan förlängas. Av avtalet skall agentens ersättning framgå. Ersättningen skall beräknas med utgångspunkt från spelarens bruttogrundlön. Om parterna inte har avtalat om annat skall ersättningen uppgå till 5 procent av nämnda lön. En kopia av avtalet skall skickas till den nationella sammanslutningen, som skall ställa registren över avtalen till FIFA:s förfogande (artikel 12). De licensierade spelaragenterna är bland annat skyldiga att följa FIFA:s stadgar och reglementen och att inte övertala en spelare som har ett pågående kontrakt med en klubb att säga upp detsamma i förtid (artikel 14).

16 Det har införts bestämmelser om sanktionsåtgärder som kan vidtas mot klubbar, spelare och agenter. Alla kan vid överträdelse av nämnda bestämmelser bli föremål för tillrättavisning, klander eller varning samt böter (artiklarna 15, 17 och 19). Spelaragenterna kan avstängas eller få sin licens återkallad (artikel 15). Spelarna kan avstängas med högst tolv månader (artikel 17). Klubbarna kan också bli föremål för avstängning och förbud mot att genomföra övergångar, under minst tre månader (artikel 19). Böter kan ådömas spelaragenter, spelare och klubbar. När det gäller spelaragenterna anges inte bötesbeloppet, vilket även var fallet enligt det ursprungliga reglementet, medan det numera föreskrivs att spelarna och klubbarna kan påföras belopp som uppgår till minst 10 000 CHF respektive 20 000 CHF (artiklarna 15, 17 och 19). Samtliga dessa sanktionsåtgärder går att förena (artiklarna 15, 17 och 19). Tvister skall hänskjutas till den behöriga nationella sammanslutningen eller till "utskottet för spelares ställning" (artikel 22). Enligt övergångsbestämmelser kan det förklaras att licenser som har beviljats enligt de äldre bestämmelserna skall äga fortsatt giltighet (artikel 23). En uppförandekodex och ett standardiserat representationsavtal har även fogats till reglementet i ändrad lydelse (bilagorna B respektive C).

17 Det framgår av ändringarna av den 3 april 2002 att medborgare i Europeiska unionen eller i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) skall skicka sin licensansökan till den nationella sammanslutningen i det land där de är bosatta, utan att det ställs något villkor om att bosättningen skall ha varat en viss tid och att de kan underteckna det erforderliga försäkringsbrevet i vilket land som helst i Europeiska unionen eller i EES.

18 Europaparlamentet förklarade den 9 och den 10 juli 2001 de ärenden som hade inletts till följd av de ovan i punkt 9 nämnda framställningarna såsom avslutade.

19 Kommissionen sände, den 3 augusti 2001, en skrivelse till Laurent Piau i enlighet med artikel 6 i kommissionens förordning (EG) nr 2842/98 av den 22 december 1998 om hörande av parter i vissa förfaranden enligt artiklarna [81] och [82] i EG-fördraget (EGT L 354, s. 18). Kommissionen angav däri att dess ingripande hos FIFA hade lett till att de viktigaste av de restriktiva delarna i reglementet för spelaragenters verksamhet hade upphävts och att det inte längre fanns något gemenskapsintresse av att låta förfarandet fortskrida.

20 Kommissionen skickade en liknande skrivelse till Multiplayers International Denmark den 12 november 2001, som nämnda klagande inte besvarade.

21 Den 28 september 2001 angav Laurent Piau för kommissionen, som svar på den ovan i punkt 19 nämnda skrivelsen av den 3 augusti 2001, att han vidhöll sitt klagomål. Han gjorde gällande att reglementet i ändrad lydelse innebar att överträdelserna av artikel 81.1 EG bestod beträffande provet och försäkringen för näringsverksamheten och att nya begränsningar hade införts i form av en uppförandekodex, standardavtal och i fråga om fastställandet av ersättningen. Dessa begränsningar kunde enligt klaganden inte omfattas av ett undantag med stöd av artikel 81.3 EG. Laurent Piau påpekade dessutom att kommissionen inte hade undersökt bestämmelserna i fråga med avseende på artikel 82 EG.

22 Kommissionen avslog Laurent Piaus klagomål genom beslut av den 15 april 2002 (nedan kallat det ifrågasatta beslutet). Kommissionen uppgav däri att det inte fanns något tillräckligt gemenskapsintresse av att låta förfarandet fortskrida dels eftersom de viktigaste av de restriktiva bestämmelser som klagomålet avsåg hade upphävts och licensens obligatoriska karaktär kan anses motiverad, dels eftersom de kvarstående begränsningarna kunde omfattas av ett undantag enligt artikel 81.3 EG och dels eftersom artikel 82 EG inte var tillämplig i detta fall.

Förfarandet och parternas yrkanden

23 Laurent Piau har, genom ansökan som inkom den 14 juni 2002, väckt denna talan.

24 FIFA ansökte den 5 november 2002 om att få intervenera till stöd för kommissionens yrkanden. Interventionen tilläts genom beslut som ordföranden vid förstainstansrättens första avdelning meddelade den 5 december 2002.

25 Enligt förstainstansrättens beslut av den 2 juli 2003 förordnades referenten att från och med den 1 oktober 2003 tjänstgöra på fjärde avdelningen, och målet tilldelades följaktligen denna avdelning.

26 Förstainstansrätten har som en åtgärd för processledning, som parterna delgavs den 11 mars 2004, ställt frågor till kommissionen och FIFA angående ansvarsförsäkringen för näringsverksamhet, agenternas och spelarnas ersättning och de möjligheter att väcka talan som föreskrivs i reglementet i ändrad lydelse, och till Laurent Piau angående de åtgärder som han vidtagit i syfte att bedriva verksamhet som spelaragent.

27 FIFA, kommissionen och Laurent Piau besvarade förstainstansrättens frågor i skrivelser som inkom den 1, den 2 respektive den 5 april 2004.

28 Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens frågor vid förhandlingen den 22 april 2004.

29 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara det ifrågasatta beslutet, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

30 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

31 FIFA har yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa alternativt ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Huruvida talan kan tas upp till sakprövning

Parternas argument

32 FIFA har gjort gällande att talan inte kan tas upp till sakprövning. FIFA har hävdat att sökanden inte har något berättigat intresse av att få saken prövad dels eftersom han aldrig har vidtagit några officiella åtgärder i syfte att bedriva verksamhet som spelaragent, dels eftersom fransk lagstiftning, som är tillämplig i hans fall, är mer långtgående än FIFA:s bestämmelser.

33 Kommissionen har påpekat att den inte har framställt någon invändning om rättegångshinder i förhållande till ansökan. Kommissionen anser nämligen att Laurent Piau hade band till fotbollsvärlden och att han önskade bedriva verksamhet som spelaragent.

34 Laurent Piau har hävdat att hans talan, som riktar sig mot kommissionens beslut att avslå hans klagomål, kan tas upp till sakprövning. Han har hävdat att han redan från år 1997 har önskat bedriva verksamhet som spelaragent och att det råder bristande överensstämmelse mellan FIFA:s bestämmelser och den franska lagstiftningen.

Förstainstansrättens bedömning

35 Kommissionen har inte framställt någon invändning om rättegångshinder. Yrkandena i en interventionsansökan får emellertid endast ha till syfte att biträda en av de tvistande parternas yrkanden (artikel 40 sista stycket i domstolens stadga, som skall tillämpas på förfarandet vid förstainstansrätten enligt artikel 53 i stadgan).

36 Härav följer att FIFA inte har rätt att framställa en invändning om rättegångshinder som inte har framställts av interventen. Förstainstansrätten är därmed inte skyldig att pröva de invändningar som har framställts i detta avseende (domstolens dom av den 24 mars 1993 i mål C-313/90, CIRFS m.fl. mot kommissionen, REG 1993, s. I-1125, punkt 22; svensk specialutgåva, volym 14, s. 83).

37 Förstainstansrätten kan emellertid, enligt artikel 113 i dess rättegångsregler, när som helst på eget initiativ pröva huruvida talan skall avvisas till följd av att det föreligger ett rättegångshinder som inte kan avhjälpas, däri inbegripet de invändningar som har åberopats av intervenienterna (förstainstansrättens dom av den 24 oktober 1997 i mål T-239/94, EISA mot kommissionen, REG 1997, s. II-1839, punkt 26).

38 I detta fall är ett beslut av kommissionen, genom vilket ett förfarande som inletts med stöd av förordning nr 17 definitivt avslutas, riktat till Laurent Piau, som på vederbörligt sätt har väckt talan mot beslutet. Ett beslut att inte låta ett sådant förfarande fortskrida och ett beslut att avslå ett klagomål går klaganden emot, vilken enligt fast rättspraxis skall ha möjlighet att väcka talan i syfte att skydda sina berättigade intressen (domstolens dom av den 25 oktober 1977 i mål 26/76, Metro mot kommissionen, REG 1977, s. 1875, punkt 13, svensk specialutgåva, volym 3, s. 431, och förstainstansrättens dom av den 18 maj 1994 i mål T-37/92, BEUC och NCC mot kommissionen, REG 1994, s. II-285, punkt 36). Domstolen har även slagit fast att ett utomstående företag som enligt kommissionen har ett berättigat intresse av att yttra sig i ett förfarande enligt förordning nr 17 har rätt att väcka talan (domen i det ovannämnda målet Metro mot kommissionen, punkterna 6, 7 och 11–13).

Prövning i sak

1. *Handläggningen av klagomålet*

Parternas argument

39 Laurent Piau har för det första hävdat att kommissionen har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter vid handläggningen av ett klagomål som ingetts med stöd av artikel 3 i förordning nr 17. Kommissionen, som av FIFA inte hade delgetts det ursprungliga reglementet, underlät nämligen att ta ställning till den påtalade överträdelsen, och den antog att nämnda reglemente kunde omfattas av ett undantag. Dess beteende strider mot den princip om tro och heder som skall gälla för relationerna mellan medborgarna och gemenskapen samt mot rättssäkerhetsprincipen.

40 Sökanden har för det andra gjort gällande att kommissionen varken har underbyggt eller motiverat det ifrågasatta beslutet med avseende på artikel 82 EG, medan sökandens klagomål även avsåg denna artikel, såsom framgår av de skrivelser av den 31 januari och den 30 mars 2001 som utväxlades mellan sökanden och kommissionen. Artikel 82 EG, som inte omnämndes i meddelandet om anmärkningar, behandlades inte i utredningen. Kommissionen åsidosatte följaktligen Laurent Piaus berättigade förväntningar genom att inte pröva hans klagomål i detta avseende.

41 Kommissionen har för det första hävdat att den omständigheten att delgivning av en bestämmelse inte har skett inte innebär att bestämmelsen är rättsstridig med hänsyn till gemenskapsrätten.

42 Svaranden har för det andra gjort gällande att den varken var skyldig att underbygga eller motivera sitt beslut med avseende på artikel 82 EG, som inte omnämndes i klagomålet utan i stället har åberopats för sent (den 28 september 2001) av sökanden, eftersom det inte hade framkommit att denna bestämmelse skulle ha överträtts.

43 FIFA har hävdat att det inte fanns någon skyldighet att motivera det ifrågasatta beslutet med avseende på artikel 82 EG, vilken klagomålet inte avsåg och vilken sökanden har åberopat för sent. Kommissionen, som avslog klagomålet på grund av att det inte fanns något gemenskapsintresse, har under alla omständigheter motiverat det ifrågasatta beslutet i tillräcklig omfattning med avseende på artikel 82 EG.

Förstainstansrättens bedömning

44 När det, för det första, gäller klagomålets handläggning inom ramen för förordning nr 17, erinrar domstolen om att kommissionen har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning på detta område (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 4 mars 1999 i mål C-119/97 P, Ufex m.fl. mot kommissionen, REG 1999, s. I-1341, punkterna 88 och 89).

45 I detta fall ingav Laurent Piau den 23 mars 1998 ett klagomål angående FIFA:s reglemente för spelaragenters verksamhet. Klagomålet var kortfattat och avsåg "artikel [49] och följande artiklar i [EG-]fördraget beträffande den fria konkurrensen för tjänster", utan att det för övrigt gjordes någon hänvisning till förordning nr 17. Kommissionen, till vilken det hade ingetts ett annat klagomål angående samma reglemente (se ovan punkt 9), bedömde att de omständigheter som påtalades gav upphov till vissa konkurrensrättsliga frågor och ansåg att Laurent Piaus klagomål hade ingetts med stöd av artikel 3 i förordning nr 17.

46 Kommissionen inledde därefter det administrativa överträdelseförfarande som föreskrivs i fråga om konkurrens genom att genomföra en utredning. Kommissionen skickade härvid ett meddelande om anmärkningar till FIFA den 19 oktober 1999 och hörde de berörda parterna den 24 februari 2000. Det är utrett att detta förfarande till slut föranledde FIFA att den 10 december 2000 anta ett nytt reglemente för spelaragenters verksamhet. Kommissionen, som var tillfredsställd med de ändringar som FIFA hade infört i de aktuella bestämmelserna, ansåg att det därmed saknades anledning att låta förfarandet fortskrida. Kommissionen påpekade detta för Laurent Piau genom att den 3 augusti 2001 skicka en skrivelse till honom i enlighet med artikel 6 i förordning nr 2842/98 och genom att därefter avslå hans klagomål den 15 april 2002.

47 Det framgår således att kommissionen, i ett processuellt perspektiv, korrekt har tillämpat sina befogenheter enligt förordning nr 17, som då var tillämplig, för att utreda ett klagomål angående konkurrens, med hänsyn till det utrymme för skönsmässig bedömning som den har på detta område. Kommissionen har följaktligen inte underlåtit att fullgöra sina skyldigheter på området. Att kommissionen inte hade delgetts det ursprungliga reglementet har inte någon inverkan vid bedömningen av huruvida förfarandet är rättsstridigt. Den omständigheten att delgivning inte har skett får endast till följd att kommissionen inte har någon möjlighet att fatta ett beslut om bland annat ett eventuellt undantag för reglementet enligt artikel 81.3 EG, eftersom FIFA inte har ingett en sådan begäran till kommissionen. Slutligen har sökanden inte åberopat någon omständighet till styrkande av att kommissionen, vid handläggningen av hans klagomål, inte skulle ha iakttagit principen om tro och heder eller rättssäkerhetsprincipen.

48 När det, för det andra, gäller utredningen av klagomålet och motiveringen av det ifrågasatta beslutet med avseende på artikel 82 EG, framgår det av handlingarna i målet att artikel 82 EG inte omnämns i klagomålet, som ingavs den 23 mars 1998. Laurent Piau åberopade emellertid denna bestämmelse när han, som svar på kommissionens meddelande enligt artikel 6 i förordning nr 2842/98, i sin skrivelse av den 28 september 2001 uppgav att han vidhöll sitt klagomål (se punkt 21 ovan). Laurent Piau anförde i skrivelsen att han ansåg att ärendet inte hade utretts med avseende på artikel 82 EG, trots att FIFA missbrukade en dominerande ställning och trots att kommissionen, i en skrivelse av den 30 mars 2001, hade angett att klagomålet huvudsakligen avsåg artiklarna 81 EG och 82 EG.

49 Sökanden kan inte med framgång åberopa skyddet för berättigade förväntningar när det gäller uppgifter i kommissionens förfrågningar till FIFA av den 11 november 1998 och den 19 juli 1999, enligt vilka det kunde vara fråga om överträdelser av artiklarna 81 EG och 82 EG. Sådana uppgifter kan inte likställas med tydliga försäkringar som har kunnat väcka grundade förhoppningar (se, exempelvis, förstainstansrättens dom av den 8 november 2000 i de förenade målen T-485/93, T-491/93, T-494/93 och T-61/98, Dreyfus m.fl. mot kommissionen, REG 2000, s. II-3659, punkt 85). Därefter identifierade kommissionen, i meddelandet om anmärkningar av den 19 oktober 1999, inte heller några överträdelser med avseende på artikel 82 EG, utan endast med avseende på artikel 81 EG.

50 Kommissionen kan för sin del inte med framgång göra gällande att den omständigheten att sökanden under det administrativa förfarandet hänvisade till artikel 82 EG för sent innebar att kommissionen inte behövde underbygga och motivera det ifrågasatta beslutet i detta avseende. Så länge som det administrativa förfarandet ännu inte var avslutat och något beslut inte hade fattats med anledning av Laurent Piaus klagomål, kunde kommissionen nämligen alltid genomföra nya undersökningar om det framställdes nya klagomål, vars relevans den hade att bedöma.

51 Om kommissionen däremot, efter att ha undersökt de faktiska och rättsliga förhållandena angående tillämpningen av artikel 82 EG, finner att en undersökning

på denna grund är onödig eller orättfärdig är den däremot inte skyldig att låta utredningen fortskrida i detta avseende (förstainstansrättens dom av den 24 januari 1995 i mål T-74/92, Ladbroke mot kommissionen, REG 1995, s. II-115, punkt 60).

52 Vad beträffar motiveringen med avseende på artikel 82 EG anges i det ifrågasatta beslutet att Laurent Piaus kommentarer angående denna bestämmelse "är svävande när det gäller den marknad på vilken FIFA skulle ha en dominerande ställning och det påstådda missbruket". Det anges i beslutet att FIFA inte är aktivt på den marknad för rådgivning [till spelare] där spelaragenter är verksamma, och i beslutet dras slutsatsen att "artikel 82 EG inte är tillämplig i detta fall, såsom det har angetts av klaganden". Sådana uppgifter tillgodoser, under omständigheterna i fallet, den motiveringsskyldighet som det ankommer på kommissionen att fullgöra (domen i det ovannämnda målet Ladbroke mot kommissionen, punkt 60).

53 Av det föregående följer att Laurent Piau inte har grund för att hävda att kommissionen skulle ha underlåtit att fullgöra sina skyldigheter vid handläggningen av det klagomål som han hade ingett till den. Talan kan följaktligen inte bifallas på de grunder som sökanden har åberopat i detta avseende.

2. *Gemenskapsintresset*

Parternas argument

54 Laurent Piau har gjort gällande att hans klagomål har ett gemenskapsintresse. Marknaden är nämligen "gränsöverskridande till sin natur", de viktigaste av de restriktiva bestämmelserna i det ursprungliga reglementet har inte upphävts och

reglementet i ändrad lydelse kan inte omfattas av ett undantag enligt artikel 81.3 EG. Den konkurrensbegränsande verkan består, eftersom de agenter som licensierats enligt det ursprungliga reglementet behåller de marknadsandelar som de förvärvat. Artikel 82 EG är dessutom tillämplig. Slutligen kan Laurent Piau inte ges något lämpligt skydd vid de nationella domstolarna.

55 Sökanden har för det första hävdat att kommissionen har gjort en oriktig bedömning av FIFA:s reglemente för spelaragenters verksamhet. Den med sanktionsåtgärder förenade skyldigheten att följa FIFA:s reglementen utgör hinder för den "fria konkurrensen för tjänster" och etableringsfriheten och medför att varje spelaragent som inte har en licens förlorar möjligheten att tillträda marknaden. Den bestämmelsen i reglementet i ändrad lydelse som rör spelaragentens ersättning innebär att det införs ett fastställt pris som hindrar konkurrensen. Avtalsfriheten åsidosätts genom kravet att standardavtal skall användas. Skyldigheten för den nationella sammanslutningen att skicka en kopia av standardavtalet till FIFA medför att skyddet för personliga uppgifter inte säkerställs. Den till nämnda reglemente fogade uppförandekodexen ger upphov till godtycke. Reglementet i ändrad lydelse är inte förenligt med den franska lagstiftningen på området. Det franska fotbollförbundet har emellertid gjort gällande reglementet och beviljat licenser med åsidosättande av den nationella lagstiftningen. Det är enligt reglementet i ändrad lydelse dessutom förbjudet att väcka talan vid allmän domstol.

56 Laurent Piau har för det andra gjort gällande att reglementet i ändrad lydelse inte kan omfattas av ett undantag med stöd av artikel 81.3 EG, eftersom inget av de villkor som avses i bestämmelsen är uppfyllda. Begränsningarna är varken nödvändiga, anpassade eller proportionerliga. I stället innebär reglementet att all konkurrens undanröjs, eftersom det bara är FIFA som är behörigt att bevilja licens. Sökanden har hävdat att, bakom det angivna syftet att skydda spelarna och se till att spelaragenter uppträder på ett vederhäftigt sätt, är FIFA:s verkliga avsikt att helt kontrollera yrket som spelaragent med åsidosättande av principen om fri företagsamhet och icke-diskrimineringsprincipen. Laurent Piau har även gjort gällande att "idrottens särskilda karaktär", som skulle tillåta undantag från gemenskapens konkurrensrätt, inte kan åberopas med framgång i detta mål, eftersom verksamheten i fråga inte har något direkt samband med idrott.

57 Laurent Piau har för det tredje hävdat att FIFA har en dominerande ställning på "marknaden för fotboll" och missbrukar sin dominerande ställning på den konnexa marknaden för tjänster som tillhandahålls av spelaragenter. FIFA är en företagssammanslutning, och reglementet i ändrad lydelse är ett beslut av en företagssammanslutning. Såsom representant för samtliga spelares intresse agerar FIFA i egenskap av monopson, genom att som ensam köpare underkasta leverantörerna sina villkor. Den dominerande ställningen har missbrukats som en följd av reglementets tvingande bestämmelser. De licensierade spelaragenterna har tillsammans dessutom en kollektiv dominerande ställning som de missbrukar genom FIFA:s bestämmelser. Marknaden för spelaragenternas tjänster förbehålls dem som är medlemmar i företagssammanslutningen, och agenter utan licens nekas tillträde till denna marknad.

58 Laurent Piau har för det fjärde hävdat att reglementet i ändrad lydelse hindrar friheten att tillhandahålla tjänster och den fria företagsamheten, genom att det som villkor för att kunna tillträda yrket som spelaragent krävs att vederbörande har en licens. Sökanden har gjort gällande att FIFA inte är behörigt att anta bestämmelser om en ekonomisk verksamhet och att kommissionen underförstått har delegerat en normgivningskompetens med avseende på en tjänsteverksamhet med åsidosättande av den behörighet som tillkommer medlemsstaterna.

59 Kommissionen har i första hand hävdat att det inte fanns något gemenskapsintresse som motiverade att förfarandet fortskred, att det var korrekt att avslå klagomålet med denna motivering och att Laurent Piaus talan därför inte skall vinna bifall. Att marknaden är "gränsöverskridande till sin natur" medför inte nödvändigtvis att det finns ett gemenskapsintresse. De viktigaste begränsningarna har upphävts genom reglementet i ändrad lydelse. De eventuella bestående verkningarna av det ursprungliga reglementet kan anses vara en följd av övergångsbestämmelser genom vilka de rättigheter som licensierade agenter har förvärvat enligt det gamla systemet säkerställs. Att det i ett klagomål påtalas att det har förekommit missbruk av dominerande ställning medger i sig inte slutsatsen att det finns ett gemenskapsintresse. Till skillnad från vad sökanden har påstått är han inte förhindrad att väcka talan vid allmän domstol.

60 I andra hand har kommissionen för det första gjort gällande att sökandens argumentation, som inte grundas på reglerna i konkurrensrätten, skall avvisas eller inte vinna bifall. Argumentationen, enligt vilken behörigheten att agera i förhållande till en företagssammanslutning inte bygger på iakttagandet av gemenskapens konkurrensregler, kan nämligen varken motiveras med stöd av förordning nr 17 eller någon annan rättslig grund. Kommissionen har dessutom gjort gällande att förvärvade rättigheter kan erkännas enligt gemenskapsrätten och att sökanden inte har fog för sina farhågor avseende skyddet för personliga uppgifter. Kommissionen har anfört att, medan organisationen för den yrkesgrupp som utgörs av spelaragenter inte har harmoniserats på gemenskapsnivå, den fria rörligheten för spelaragenter inte kan begränsas av FIFA:s reglemente, genom vilket villkoren för att tillträda yrket fastställs enhetligt i hela världen.

61 Kommissionen har för det andra hävdat att den inte har gjort en oriktig bedömning av bestämmelserna i fråga, vilka har till syfte att skydda spelarna och säkerställa agenternas kvalifikationer. Genom licenssystemet införs, i avsaknad av en intern organisation för yrkesgruppen, kvalitativa begränsningar som är rättfärdiga, nödvändiga och proportionerliga. De viktigaste begränsningarna, som bland annat avser villkoren för att kunna tillträda yrket och genomföra proven, har dessutom upphävts. Reglementet i ändrad lydelse står i proportion till de syften som angetts och det tas däri hänsyn till idrottens särskilda karaktär. Genom bestämmelsen om agentens ersättning har det endast införts en subsidiär regel som lämnar ett stort handlingsutrymme åt parterna. Parternas frihet begränsas inte genom standardavtalet, och begränsningen av dess varaktighet till två år främjar konkurrensen. Det har inte visats att det är förbjudet att väcka talan vid allmän domstol. Uppförandekodexen, som skulle kunna grundas på hänsyn till allmänintresset, är proportionerlig och förenlig med gemenskapens konkurrensrätt. Slutligen är reglementets tvingande karaktär och de däri föreskrivna sanktionsåtgärderna en naturlig följd av att det finns en reglering.

62 Kommissionen har för det tredje hävdat att reglementet i ändrad lydelse uppfyller de villkor som ställs i artikel 81.3 EG för att kunna omfattas av ett undantag. De begränsningar som reglementet innefattar, vilka motiveras av hänsyn till spelaragenternas vederhäftighet och professionalism, är proportionerliga. Konkurrensen sätts inte ur spel. Den omständigheten att det finns ett reglemente främjar i sig en bättre funktion av marknaden och, följaktligen, ett ekonomiskt framåtskridande.

63 Kommissionen har för det fjärde hävdat att artikel 82 EG, som endast avser ekonomisk verksamhet, inte är tillämplig i detta fall, vilket rör en rent normgivande verksamhet. FIFA kan varken kvalificeras som "ekonomisk makt" eller som monopson, och det har inte visats att det har förekommit missbruk på en marknad som är konnex till "marknaden för fotboll". FIFA representerar inte klubbarnas och spelarnas ekonomiska intressen. De licensierade spelaragenterna utgör en föga koncentrerad yrkesgrupp utan strukturella band, och de har inte en kollektiv dominerande ställning som de missbrukar. Kommissionen har däremot hävdat att FIFA är en företagssammanslutning och att det ifrågasatta reglementet är ett beslut av en företagssammanslutning.

64 FIFA har för det första gjort gällande att kommissionens beslut att avslå Laurent Piaus klagomål på grund av att det inte fanns något gemenskapsintresse är korrekt. De restriktiva bestämmelser som består i reglementet i ändrad lydelse har ett kvalitativt syfte. Bestämmelserna innefattar inte några begränsningar som är förbjudna enligt artikel 81.1 EG och de rättfärdigas enligt artikel 81.3 EG. Den konkurrensbegränsande verkan som påstås bestå är inte en följd av bestämmelserna i fråga utan av agenternas verksamhet. Att marknaden är "gränsöverskridande till sin natur" påverkar inte det gemenskapsintresse som ett ärende kan ha.

65 FIFA har för det andra hävdat att reglementet i ändrad lydelse inte kan kvalificeras som ett beslut av en företagssammanslutning, eftersom de professionella klubbarna, som kan betraktas som företag, endast utgör en minoritet av medlemmarna i de nationella sammanslutningar som är medlemmar i den internationella organisationen. De reglementen som FIFA antar är följaktligen inget uttryck för de professionella klubbarnas vilja. Reglementet i ändrad lydelse innefattar inte några märkbara begränsningar av konkurrensen. Villkoren för att kunna få licens är numera tillfredsställande. Försäkringen för näringsverksamheten, med ett objektivt fastställt belopp, är ett lämpligt sätt för att reglera tvister. Bestämmelserna om agentens ersättning kan inte likställas med en bestämmelse om fastställelse av pris. Standardavtalet innehåller klassiska villkor och utgör inte någon kränkning av skyddet för privatlivet. Uppförandekodexen, bestämmelserna om sanktionsåtgärder och systemet för reglering av tvister strider inte mot artikel 81 EG.

66 FIFA har för det tredje gjort gällande att reglementet i ändrad lydelse kunde omfattas av ett undantag enligt artikel 81.3 EG. Bestämmelserna är nödvändiga med hänsyn till att det varken finns någon organisation för yrkesgruppen eller nationell lagstiftning på området. De är vidare nödvändiga med hänsyn till att fotboll utövas i hela världen. Reglementet främjar professionalism och vederhäftigt uppträdande i den verksamhet som bedrivs av spelaragenter vars ökande antal visar att bestämmelserna i fråga inte är restriktiva.

67 FIFA har för det fjärde hävdat att artikel 82 EG inte är tillämplig och att det inte har gjort sig skyldigt till missbruk av en dominerande ställning. FIFA har påmint om att det inte är en företagssammanslutning och har gjort gällande att det i utövandet av sin normgivningskompetens, som här är i fråga, inte bedriver ekonomisk verksamhet. FIFA har anfört att sökanden under det administrativa förfarandet aldrig hänvisade till "marknaden för fotboll" och att den omständigheten att FIFA utövar en normgivningskompetens i förhållande till ekonomiska aktörer på en viss marknad inte innebär att det är aktivt på denna marknad och i än mindre grad att det där har en dominerande ställning. Marknaden för sådan rådgivning som avses i detta fall är inte konnex till någon marknad på vilken FIFA är aktivt. Dess situation kan inte heller kvalificeras som monopson, eftersom FIFA varken representerar klubbarna eller spelarna i deras relationer med agenterna. De licensierade agenterna har inte heller en kollektiv dominerande ställning som de missbrukar genom tillämpningen av FIFA:s bestämmelser.

Förstainstansrättens bedömning

Naturen hos FIFA:s reglemente för spelaragenters verksamhet

68 Kommissionen har i det ifrågasatta beslutet prövat Laurent Piaus klagomål med avseende på gemenskapens konkurrensregler, särskilt artikel 81 EG, utan att kvalificera vare sig naturen hos reglementet för spelaragenters verksamhet eller FIFA i egenskap av reglementets upphovsman med hänsyn till gemenskapsrätten.

Nämnda artikel och de befogenheter som kommissionen har för att säkerställa dess iakttagande avser emellertid beslut, avtal eller samordnade förfaranden som antagits av företag eller företagssammanslutningar. Gemenskapsrätten är härvid endast tillämplig om aktuella handlingar eller ageranden och deras upphovsmän omfattas av artikelns tillämpningsområde. Kommissionen har i detta mål förklarat att den anser att FIFA är en företagssammanslutning och att det ifrågasatta beslutet är ett beslut av en företagssammanslutning. Den har därmed bekräftat den bedömning som den gjorde i meddelandet om anmärkningar, en bedömning som delas av Laurent Piau, men som har bestridits av FIFA.

69 När det först gäller begreppet företagssammanslutning är det utrett att FIFA har de nationella sammanslutningarna som medlemmar, vilka består av klubbar för vilka utövandet av fotboll utgör en ekonomisk verksamhet. Det saknas härvid anledning att avgöra frågan huruvida intervenientens argument som motsäger interventens argument kan tas upp till sakprövning. Dessa fotbollsklubbar är följaktligen företag i den mening som avses i artikel 81 EG och de nationella sammanslutningar som de hör till är företagssammanslutningar i den mening som avses i samma bestämmelse.

70 Denna bedömning ändras inte av att de nationella sammanslutningarna består av såväl så kallade amatörklubbar som så kallade proffsklubbar. Att en idrottssammanslutning eller ett idrottsförbund ensidigt betecknar idrottare eller klubbar som amatörer utesluter inte i sig att dessa idrottare eller klubbar bedriver ekonomiska verksamheter i den mening som avses i artikel 2 EG (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 11 april 2000 i de förenade målen C-51/96 och C-191/97, Deliège, REG 2000, s. I-2549, punkt 46).

71 De nationella sammanslutningarna, som enligt FIFA:s stadgar är skyldiga att delta i de tävlingar som FIFA anordnar, skall överföra en andel av bruttointäkterna från varje internationell match till FIFA och erkänns, jämte FIFA, såsom innehavare av

exklusiva rättigheter för att sända och överföra idrottsevenemangen i fråga. De kan därigenom även anses bedriva ekonomisk verksamhet (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 9 november 1994 i mål T-46/92, Scottish Football mot kommissionen, REG 1994, s. II-1039). De nationella sammanslutningarna utgör följaktligen också företag i den mening som avses i artikel 81 EG.

72 Eftersom de nationella sammanslutningarna är företagssammanslutningar och, med hänsyn till de ekonomiska verksamheter som de bedriver, dessutom företag, är FIFA, den sammanslutning som de nationella sammanslutningarna ingår i, också en företagssammanslutning i den mening som avses i artikel 81 EG. Bestämmelsen skall nämligen tillämpas på sammanslutningarna i den mån deras egen verksamhet eller verksamheten hos till dem anslutna företag medför sådana verkningar som avses i bestämmelsen (domstolens dom av den 15 maj 1975 i mål 71/74, Frubo mot kommissionen, REG 1975, s. 563, punkt 30). De bestämmelser som är tillämpliga när företagen fattar besluten och den rättsliga kvalificering av dessa bestämmelser som görs i de olika nationella rättsordningarna påverkar inte tillämpligheten av gemenskapens konkurrensregler (domstolens dom av den 30 januari 1985 i mål 123/83, BNIC, REG 1985, s. 391, punkt 17).

73 När det därefter gäller uttrycket beslut av en företagssammanslutning, framgår det av handlingarna i målet att en spelaragents verksamhet, enligt själva ordalydelsen i reglementet i ändrad lydelse, har till syfte att "rättsenligt och mot ersättning kontakta en spelare och en klubb, i syfte att sluta ett anställningsavtal, eller två klubbar, i syfte att sluta ett avtal om övergång". Det rör sig följaktligen om en ekonomisk verksamhet som avser tillhandahållande av tjänster och som inte kan hänföras till idrottens särskilda karaktär såsom detta uttryck har angetts i rättspraxis (domstolens dom av den 14 juli 1976 i mål 13/76, Donà, REG 1976, s. 1333, punkterna 14 och 15, svensk specialutgåva, volym 3, s. 169, av den 15 december 1995 i mål C-415/93, Bosman, REG 1995, s. I-4921, punkt 127, domen i det ovannämnda målet Deliège, punkterna 64 och 69, och dom av den 13 april 2000 i mål C-176/96, Lehtonen och Castors Braine, REG 2000, s. I-2681, punkterna 53–60).

74 Å ena sidan har FIFA antagit reglementet för spelaragenters verksamhet med stöd av den behörighet som det har enligt sitt primära kompetensområde och inte med stöd av normgivningskompetens som offentliga myndigheter skulle ha delegerat till FIFA

inom ramen för ett uppdrag avseende idrottsverksamhet som erkänns vara av allmänintresse (se analogt domstolens dom av den 19 februari 2002 i mål C-309/99, Wouters m.fl., REG 2002, s. I-1577, punkterna 68 och 69). Reglementet omfattas inte heller av idrottssammanslutningarnas frihet att ordna den interna organisationen (domarna i de ovannämnda målen Bosman, punkt 81, och Deliège, punkt 47).

75 Å andra sidan är reglementet, som är tvingande inte bara för klubbarna, spelarna och spelaragenterna utan även för de nationella sammanslutningar som är medlemmar i FIFA, vilka är skyldiga att anta liknande bestämmelser som därefter skall godkännas av FIFA, ett uttryck för FIFA:s vilja att samordna sina medlemmars agerande gentemot spelaragenterna. Reglementet är följaktligen ett beslut av en företagssammanslutning, i den mening som avses i artikel 81.1 EG (domstolens dom av den 27 januari 1987 i mål 45/85, Verband der Sachversicherer mot kommissionen, REG 1987, s. 405, punkterna 29–32, och domen i det ovannämnda målet Wouters m.fl., punkt 71), som skall stå i överensstämmelse med gemenskapens konkurrensregler, eftersom ett sådant beslut får rättsverkningar inom gemenskapen.

76 När det gäller FIFA:s behörighet, som har ifrågasatts av sökanden, att anta sådana bestämmelser som inte har något idrottsligt syfte utan gäller för en ekonomisk verksamhet, vid sidan om den aktuella idrottsaktiviteten, som rör grundläggande friheter, kan det faktiskt finnas anledning att undersöka den normgivningskompetens som innehas av en sådan privat organisation som FIFA, vars första stadgeenliga syfte är att främja fotboll (se ovan punkt 2), med hänsyn till de principer som är gemensamma för medlemsstaterna och som ligger till grund för Europeiska unionen.

77 Själva principen om behörighet för ett privaträttsligt organ, såsom FIFA, att reglera en ekonomisk verksamhet som varken kan hänföras till idrottens särskilda karaktär eller till idrottssammanslutningarnas frihet att ordna den interna organisationen, när organet inte har fått något bemyndigande av en offentlig myndighet för detta ändamål, kan nämligen inte direkt anses vara förenlig med gemenskapsrätten, särskilt inte med avseende på iakttagandet av de civila och ekonomiska friheterna.

78 Sådana bestämmelser, som ingår i upprätthållandet av den allmänna ordningen för en ekonomisk verksamhet och rör grundläggande friheter, omfattas i princip av de offentliga myndigheternas behörighet. Inom ramen för denna tvist kan den normgivningskompetens som FIFA utövar, i nära nog total avsaknad av nationella bestämmelser, emellertid endast prövas i den del den avser konkurrensreglerna. Det är med avseende på dessa regler som det ifrågasatta beslutets lagenlighet skall bedömas. Överväganden som avser den rättsliga grund med stöd av vilken FIFA utövar normgivning kan inte bli föremål för domstolsprövning i detta fall, oavsett hur viktiga de än kan vara.

79 Denna talan avser nämligen lagenligheten av ett beslut som kommissionen antog efter ett förfarande med anledning av ett klagomål som ingetts med stöd av förordning nr 17. Kommissionen kunde endast handlägga klagomålet i enlighet med sina befogenheter i detta avseende. Domstolsprövningen är med nödvändighet begränsad till konkurrensreglerna och till kommissionens bedömning av huruvida dessa regler kränktes genom FIFA:s reglemente. Prövningen kan följaktligen inte avse huruvida även andra bestämmelser i fördraget har iakttagits, såvida inte det visas att ett eventuellt åsidosättande av dem samtidigt innebär att konkurrensreglerna har åsidosatts. Prövningen kan inte heller avse huruvida grundläggande principer eventuellt har åsidosatts, såvida inte ett sådant åsidosättande innebär att konkurrensreglerna har åsidosatts.

Bedömningen av huruvida klagomålet har ett gemenskapsintresse

80 Genom det ifrågasatta beslutet avslogs Laurent Piaus klagomål på grund av att det inte fanns något gemenskapsintresse av att låta förfarandet fortskrida. Det skall för det första erinras om att bedömningen av huruvida ett klagomål avseende konkurrens har ett gemenskapsintresse är beroende av de faktiska och rättsliga förhållandena i varje enskilt fall, förhållanden som kan variera avsevärt från mål till mål, och inte av förutbestämda kriterier som gjorts tvingande (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Ufex m.fl. mot kommissionen, punkterna 79 och 80). För det andra skall kommissionen, som genom artikel 85.1 EG har till uppgift att säkerställa tillämpningen av artiklarna 81 EG och 82 EG,

definiera och genomföra gemenskapens konkurrenspolitik. För detta ändamål har kommissionen ett utrymme för skönsmässig bedömning vid handläggningen av klagomål. Detta utrymme är emellertid inte obegränsat och kommissionen skall i varje enskilt fall bedöma hur allvarliga överträdelserna av konkurrensen är, hur länge de har pågått och hur långvariga deras verkningar är (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Ufex m.fl. mot kommissionen, punkterna 88, 89, 93 och 95).

81 Gemenskapsdomstolarnas kontroll av hur kommissionen har utövat det utrymme för skönsmässig bedömning som den har på området får inte föranleda gemenskapsdomstolarna att ersätta kommissionens bedömning av gemenskapsintresset med sin egen bedömning, utan syftet är att kontrollera att det ifrågasatta beslutet inte är fattat på grundval av materiellt oriktiga uppgifter om de faktiska förhållandena, att det inte har skett en felaktig rättstillämpning och att det inte heller har gjorts en uppenbart oriktig bedömning eller förekommit maktmissbruk (förstainstansrättens dom av den 14 februari 2001 i mål T-115/99, SEP mot kommissionen, REG 2001, s. II-691, punkt 34).

82 Kommissionen har i förevarande fall grundat sin bedömning, enligt vilken det inte finns något gemenskapsintresse, på tre aspekter, nämligen upphävandet av de mest restriktiva bestämmelserna i det ursprungliga reglementet, möjligheten att låta reglementet i ändrad lydelse omfattas av ett undantag enligt artikel 81.3 EG och den omständigheten att artikel 82 EG inte skall tillämpas.

— Upphävandet av de mest restriktiva bestämmelserna i det ursprungliga reglementet

83 I det ifrågasatta beslutet anges först att de viktigaste av de restriktiva bestämmelserna i det reglemente som antogs den 20 maj 1994 har upphävts genom det reglemente som antogs den 20 december 2000. I beslutet genomgås bestämmelserna i FIFA:s reglemente under fem rubriker, nämligen angående provet,

försäkringen, uppförandekodexen, fastställandet av spelaragenternas ersättning och standardavtalet.

84 När det först gäller provet konstaterade kommissionen i det ifrågasatta beslutet att de som ansöker om licens numera skall genomgå ett skriftligt prov bestående av flervalsfrågor, för vilket de närmare bestämmelserna och uppgifterna, som anges i en bilaga till reglementet i ändrad lydelse, är enhetliga i hela världen. Kommissionen noterade att det numera föreskrivs ett system för överklagande på två nivåer och att kravet på två års bosättning för medborgare i Europeiska unionen har upphävts genom en ändring som företogs i nämnda reglemente den 3 april 2002. I det ifrågasatta beslutet anges att kravet på ett "klanderfritt anseende" för att kunna erhålla licens, vilket skall tolkas i enlighet med nationell lagstiftning, i Frankrike, där Laurent Piau är bosatt, innebär att den berörde inte skall ha dömts för brott. Slutligen ansåg kommissionen att det saknades grund för sökandens klander avseende godtycke.

85 För det andra påpekade kommissionen i det ifrågasatta beslutet att en ansvarsförsäkring för näringsverksamhet, som samtliga skall ha och vars beloppsmässiga underlag bestäms genom ett objektivt kriterium avseende spelaragentens omsättning, har ersatt kravet på att det skall ställas en garanti. Nämnda försäkring kan vidare tecknas hos olika försäkringsbolag i samtliga länder inom unionen. I detta avseende har FIFA, som svar på de av förstainstansrättens frågor som det hänvisas till ovan i punkt 26, inkommit med exempel på ansvarsförsäkringar för näringsverksamhet som tolv försäkringsbolag inom Europeiska unionen eller EES erbjuder spelaragenterna. I det ifrågasatta beslutet anges dessutom att den erforderliga garantin, som skall täcka alla de risker som kan uppkomma i representationsverksamheten, inte framstår som oproportionerlig i förhållande till de risker som täcks genom exempelvis ansvarsförsäkringar för fria yrken.

86 Vad beträffar uppförandekodexen ansåg kommissionen i det ifrågasatta beslutet, för det tredje, att de grundläggande principer om god yrkessed som det hänvisas till i

kodexen, vilken fogats till reglementet i ändrad lydelse, och som särskilt avser regler om yrkesheder, ärlighet, lojalitet, saklighet, öppenhet, uppriktighet, rättvisa och skälighet, inte innebär att spelaragenterna åläggs en skyldighet som är oproportionerlig.

87 När det gäller fastställandet av spelaragenternas ersättning företog kommissionen i det ifrågasatta beslutet, för det fjärde, en prövning av artikel 12 i reglementet. Det föreskrivs däri att agentens ersättning skall beräknas med utgångspunkt från spelarens bruttogrundlön och att den, om parterna inte har avtalat om annat, skall uppgå till 5 procent av nämnda lön. Kommissionen anser att bestämmelsen innehåller ett objektivt och öppet kriterium (spelarens bruttogrundlön) och att bestämmelsen endast utgör en subsidiär metod för reglering av tvister.

88 För det femte anges i det ifrågasatta beslutet att Laurent Piaus klander, enligt vilket privatlivet kränks genom att en kopia av avtalet mellan en spelare och en agent skall skickas till den nationella sammanslutningen i fråga för registrering, inte är en fråga som kan prövas med avseende på gemenskapens konkurrensregler.

89 Det har av det ifrågasatta beslutet således inte framkommit att kommissionen, som noggrant prövade de uppgifter som hade lämnats av sökanden, skulle ha åsidosatt de principer som följer av den rättspraxis som det har erinrats om ovan i punkterna 80 och 81 beträffande omfattningen av kommissionens skyldigheter.

90 Kommissionen gjorde inte en uppenbart oriktig bedömning av de bestämmelser i reglementet i ändrad lydelse som har prövats ovan i punkterna 84–88 då den fann att provet var förenat med tillräckliga garantier för objektivitet och öppenhet och att skyldigheten att ha en ansvarsförsäkring för näringsverksamhet inte var opropor-

tionerlig samt, beträffande reglementets bestämmelser om spelaragentens ersättning, då den underförstått uteslöt att det rörde sig om ett sådant fastställande av priser som avses i ett konkurrensrättsligt perspektiv (förstainstansrättens dom av den 22 oktober 1997 i de förenade målen T-213/95 och T-18/96, SCK och FNK mot kommissionen, REG 1997, s. II-1739, punkterna 158, 159 och 161–164).

91 Förstainstansrätten föranleds inte att göra någon annan bedömning på grund av de argument som Laurent Piau har utvecklat i förevarande mål angående innehållet i reglementet i ändrad lydelse, vilka avser den genom nämnda reglemente införda skyldigheten att följa FIFA:s bestämmelser, innehållet i standardavtalet, bestämmelserna om sanktionsåtgärder och möjligheterna att väcka talan.

92 För det första förefaller inte spelaragenternas skyldighet att följa FIFA:s bestämmelser om bland annat spelarövergångar i sig strida mot konkurrensreglerna. Förstainstansrätten finner härvid att FIFA:s bestämmelser om spelarövergångar, som inte avsågs med Laurent Piaus klagomål, inte omfattas av och inte kan prövas i detta mål. Sökanden, som förhördes i detta avseende vid förhandlingen, har varken då eller i sina skrivelser angett på vilket sätt skyldigheten att följa FIFA:s bestämmelser skulle påverka konkurrensen.

93 För det andra har det av bestämmelserna om innehållet i avtalet mellan agenten och spelaren, enligt vilka de kriterier och metoder som skall tillämpas i fråga om agentens ersättning skall anges i det skriftliga avtalet, som inte heller får ha en löptid som är längre än två år, men som kan förlängas, inte framkommit att konkurrensen skulle ha åsidosatts. Begränsningen av avtalens löptid till två år, som inte hindrar en förlängning, förefaller främja rörligheten på marknaden och därigenom även konkurrensen. Denna förhållandevis begränsade reglering av avtalsförpliktelserna förefaller tvärtom vara ägnad att bidra till att säkerställa parternas ekonomiska och rättsliga förhållanden, utan att för den sakens skull hota konkurrensen.

94 För det tredje framstår bestämmelserna om sanktionsåtgärder, vilka har sammanfattats ovan i punkt 16, såvitt de kan påverka konkurrensreglerna, inte som klandervärda. Det framgår av reglementet i ändrad lydelse att de sanktionsåtgärder som kan vidtas mot agenterna, spelarna och klubbarna utgörs av tillrättavisning, klander, varning, avstängning och återkallelse av licensen såvitt avser agenterna, avstängning med som mest tolv månader såvitt avser spelarna och avstängning eller förbud under minst tre månader såvitt avser klubbarna. Detta kan inte anses vara uppenbart överdrivet, eftersom det rör sig om bestämmelser om sanktionsåtgärder som tillämpas på yrkesutövare. De böter som föreskrivs för spelarna och klubbarna har dessutom reducerats i förhållande till de böter som förekom enligt det ursprungliga reglementet. Laurent Piau har inte heller lämnat någon uppgift till styrkande av att bestämmelserna tillämpas på ett godtyckligt och diskriminerande sätt, som just därigenom skulle påverka konkurrensen.

95 Vad beträffar möjligheterna att väcka talan vid allmän domstol, om det antas att bestämmelserna i reglementet i ändrad lydelse kan påverka konkurrensreglerna i detta hänseende, framgår det, för det fjärde, av FIFA:s och kommissionens svar på förstainstansrättens ovannämnda frågor (se ovan punkt 26) att de berörda, oberoende av systemet för att väcka talan mot beslut av nationella sammanslutningar eller av utskottet för spelares ställning vid skiljedomstolen för idrott, alltid kan väcka talan vid allmän domstol. Detta gäller särskilt när de skall göra gällande sina rättigheter enligt nationell rätt eller enligt gemenskapsrätten. De avgöranden som meddelas av skiljedomstolen för idrott kan dessutom bli föremål för en talan om ogiltigförklaring vid Tribunal fédéral suisse. Sökanden, som vid förhandlingen har gjort gällande fall av svårigheter och tröghet som påverkade de nationella domstolsförfarandena, har emellertid varken visat att han inte skulle ha någon möjlighet att väcka talan vid allmän domstol eller, i ännu mindre grad, visat att konkurrensen skulle ha påverkats av detta förhållande.

96 Det följer av den föregående prövningen att Laurent Piaus grunder och argument som bygger på konkurrensrätten inte påverkar slutsatsen att kommissionen hade fog för att anse att de mest restriktiva bestämmelserna i regleringen i fråga hade upphävts. Sökandens argumentation i detta avseende skall följaktligen underkännas.

97 Även de av sökandens grunder och argument som inte har något samband med konkurrensrätten skall underkännas, eftersom det inte framgår av dem att det skulle ha skett några åsidosättanden i detta hänseende. Laurent Piau har inte visat att det av hans grunder och argument som avser åsidosättande av avtalsfriheten, bristande överensstämmelse mellan FIFA:s reglemente och den franska lagstiftningen samt kränkning av skyddet för personliga uppgifter framgår att konkurrensreglerna skulle ha åsidosatts. Laurent Piaus grunder och argument, som inte heller stöds av några uppgifter, skall följaktligen underkännas eftersom de är verkningslösa i detta konkurrensmål.

98 Laurent Piaus argument att den konkurrensbegränsande verkan består, eftersom de agenter som licensierats enligt det ursprungliga reglementet har behållit sina licenser, kan inte godtas. För det första har sökanden inte visat att nämnda omständighet i sig är konkurrensbegränsande. För det andra utgör rättssäkerhetsprincipen hinder för att ifrågasätta rättsförhållanden om det inte visas att dessa förhållanden har etablerats på ett rättsstridigt sätt (se analogt förstainstansrättens dom av den 30 november 1994 i mål T-498/93, Dornonville de la Cour mot kommissionen, REGP 1994, s. I-A-257 och s. II-813, punkterna 46–49 och 58). Såsom domstolen har slagit fast beträffande övergångsbestämmelser i fråga om erkännande av utbildningsbevis, en rättspraxis som kan överföras på förevarande fall, medges i sådana fall dessutom att förvärvade rättigheter bevaras (domstolens dom av den 9 augusti 1994 i mål C-447/93, Dreessen, REG 1994, s. I-4087, punkt 10, och av den 16 oktober 1997 i de förenade målen C-69/96–C79/96, Garofalo m.fl., REG 1997, s. I-5603, punkterna 29–33).

99 Av det ovan anförda följer att kommissionen inte har gjort sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning av vare sig bestämmelserna i regleringen i fråga eller det påstådda förhållandet att det ursprungliga reglementets konkurrensbegränsande verkan består, som Laurent Piaus klagomål ursprungligen grundades på. Sökanden har följaktligen inte någon grund för sitt påstående att de mest restriktiva bestämmelserna i det ursprungliga reglementet inte har upphävts och att den konkurrensbegränsande verkan består genom att dessa bestämmelser behålls i reglementet i ändrad lydelse.

— Huruvida det är möjligt att låta bestämmelserna i reglementet i ändrad lydelse omfattas av ett undantag enligt artikel 81.3 EG

100 Kommissionen ansåg i det ifrågasatta beslutet att licensens obligatoriska karaktär kunde vara motiverad och att reglementet i ändrad lydelse kunde omfattas av ett undantag enligt artikel 81.3 EG. Kommissionen har anfört att licenssystemet, genom vilket det snarare införs mer kvalitativa begränsningar än kvantitativa sådana, har till syfte att skydda spelarna och klubbarna. Genom systemet tas det särskilt hänsyn till de risker som spelarna, vars karriärer är korta, löper vid undermåligt framförhandlade övergångar. Mot bakgrund av den rådande avsaknaden av organisation för spelaragenterna som yrkesgrupp och av nationella allmänna bestämmelser anser kommissionen att den begränsning som är en naturlig del av licenssystemet är proportionerlig och nödvändig.

101 Själva principen med en licens som införs av FIFA och som villkorar utövandet av yrket som spelaragent, är ett hinder för tillträdet till denna ekonomiska verksamhet och påverkar därför med nödvändighet konkurrensen. Den kan följaktligen endast godtas om villkoren i artikel 81.3 EG är uppfyllda, så att reglementet i ändrad lydelse kan omfattas av ett undantag enligt denna bestämmelse. Det skall i så fall visas att reglementet bidrar till att främja ekonomiskt framåtskridande, tillförsäkrar konsumenterna en skälig andel av den vinst som därigenom uppnås, inte medför begränsningar som inte är nödvändiga för att uppnå dessa mål och inte sätter konkurrensen ur spel.

102 Rättsliga och faktiska förhållanden av olika slag har åberopats för att rättfärdiga antagandet av reglementet och själva principen med en obligatorisk licens, vilken utgör kärnan i bestämmelserna i fråga. Det framstår för det första som om det inom gemenskapen endast är Frankrike som har antagit bestämmelser om yrket som idrottsagent. Det är dessutom ostridigt att för närvarande kan spelaragenterna tillsammans inte anses utgöra en yrkesgrupp som har en intern organisation. Det är också ostridigt att viss praxis som spelaragenter tillämpat i det förflutna kunde orsaka spelarna och klubbarna ekonomisk eller yrkesmässig skada. FIFA har

förklarat att det genom att anta bestämmelserna i fråga uppfyllde ett dubbelt syfte avseende professionalism och vederhäftigt agerande från spelaragenternas sida, detta för att skydda spelarna som endast har en kortvarig karriär att se fram emot.

103 Till skillnad från vad sökanden har hävdat sätts konkurrensen inte ur spel genom licenssystemet. Nämnda system förefaller snarare leda till ett kvalitativt urval, ägnat att uppfylla syftet avseende professionalism från spelaragenternas sida, än ge upphov till en kvantitativ begränsning av tillträdet till verksamheten. Att det tvärtom har blivit lättare att tillträda yrket i kvantitativt hänseende vinner stöd av sifferuppgifter som FIFA lämnade under förhandlingen. Utan att motsägas på denna punkt har FIFA således angett att medan det uppskattade att det fanns 214 spelaragenter år 1996, när det ursprungliga reglementet trädde i kraft, bedömde det att det fanns 1 500 spelaragenter vid början av år 2003 och att 300 sökande hade klarat provet vid de provtillfällen som organiserades i mars och september samma år.

104 Med hänsyn till de omständigheter som det har erinrats om ovan i punkterna 102 och 103 och de aktuella villkoren vid bedrivande av verksamhet som spelaragent, vilka kännetecknas av en nära nog total avsaknad av nationella bestämmelser och av att det inte finns en gemensam organisation för spelaragenter, gjorde sig kommissionen inte skyldig till en uppenbart oriktig bedömning när den ansåg att begränsningarna, som följer av licensens obligatoriska karaktär, kunde omfattas av ett undantag med stöd av artikel 81.3 EG, varvid den för övrigt korrekt förbehöll sig rätten att senare göra en ny prövning av bestämmelserna i fråga. Laurent Piaus argumentation i detta avseende skall följaktligen underkännas.

105 Sökanden har gjort gällande att "idrottens särskilda karaktär" inte med framgång kan åberopas för att rättfärdiga en avvikelse från konkurrensreglerna. Även detta argument skall underkännas, eftersom det är verkningslöst. Det ifrågasatta beslutet grundas inte på ett sådant undantag, och spelaragentverksamhet betraktas i beslutet som en ekonomisk verksamhet, utan att det däri förklaras att undantag skall medges till förmån för idrottens särskilda karaktär, som verksamheten faktiskt inte kan hänföras till.

106 Förstainstansrätten underkänner även Laurent Piaus argument om åsidosättande av principen om fri företagsamhet och friheten att tillhandahålla tjänster. Sökanden har inte visat att de samtidigt innebär att konkurrensreglerna har åsidosatts så att det inte är möjligt att låta reglementet i ändrad lydelse omfattas av ett undantag med stöd av artikel 81.3 EG.

— Frågan huruvida artikel 82 EG inte är tillämplig

107 Det anges i det ifrågasatta beslutet att artikel 82 EG inte är tillämplig i detta fall, såsom det har angetts av sökanden, eftersom FIFA inte är verksamt på marknaden för rådgivning till fotbollsspelare.

108 Enligt artikel 82 EG är ett eller flera företags missbruk av en dominerande ställning på den gemensamma marknaden eller inom en väsentlig del av denna förbjudet.

109 Denna bestämmelse avser en eller flera ekonomiska aktörers missbruk av en ekonomisk maktställning som hindrar upprätthållandet av en effektiv konkurrens på den relevanta marknaden, genom att aktören i betydande omfattning kan agera oberoende i förhållande till sina konkurrenter, kunder och, i sista hand, konsumenter (domstolens dom av den 16 mars 2000 i de förenade målen C-395/96 P och C-396/96 P, Compagnie maritime belge transports m.fl. mot kommissionen, REG 2000, s. I-1365, punkt 34).

110 Uttrycket flera företag i artikel 82 EG innebär att en dominerande ställning kan innehas av två eller flera ekonomiska enheter som i juridiskt hänseende är oberoende av varandra, förutsatt att de ur ekonomisk synvinkel uppträder eller agerar tillsammans på en särskild marknad, som en kollektiv enhet (domen i de ovannämnda förenade målen Compagnie maritime belge transports m.fl. mot kommissionen, punkt 36).

111 Ett konstaterande av att det föreligger en kollektiv dominerande ställning förutsätter att tre kumulativa villkor är uppfyllda: För det första skall varje medlem i det dominerande oligopolet kunna få kännedom om de övriga medlemmarnas agerande för att kunna kontrollera huruvida de antar samma strategi. För det andra måste den tysta samordningen varaktigt kunna bestå, det vill säga det måste finnas ett incitament för att inte frångå den gemensamma handlingslinjen på marknaden. För det tredje skall de faktiska och potentiella konkurrenternas samt konsumenternas förutsedda reaktion inte motverka den gemensamma strategins förväntade verkningar (förstainstansrättens dom av den 6 juni 2002 i mål T-342/99, Airtours mot kommissionen, REG 2002, s. II-2585, punkt 62, och av den 8 juli 2003 i mål T-374/00, Verband der freien Rohrwerke m.fl. mot kommissionen, REG 2003, s. II-2275, punkt 121).

112 I förevarande fall är den marknad som avses med regleringen i fråga en marknad för tillhandahållande av tjänster, där köparna utgörs av spelarna och klubbarna och säljarna utgörs av agenterna. På denna marknad kan FIFA anses agera för fotbollsklubbarnas räkning. Såsom tidigare har konstaterats (se ovan punkterna 69–72) har FIFA sitt ursprung i fotbollsklubbarna och det uppträder därvid som en sammanslutning av andra graden för de företag som klubbarna utgör.

113 Genomförandet av ett sådant beslut som FIFA:s reglemente om spelaragenters verksamhet kan få till följd att företag som är verksamma på marknaden i fråga, det vill säga klubbarna, förenas på ett sådant sätt vad gäller deras agerande på en viss marknad att de uppträder som en kollektiv enhet på denna marknad i förhållande till sina konkurrenter, sina handelspartner och konsumenterna (domen i det ovannämnda målet Compagnie maritime belge transports m.fl. mot kommissionen, punkt 44).

114 Till följd av den tvingande karaktär som reglementet har i förhållande till de nationella sammanslutningar som är medlemmar i FIFA och de klubbar som hör till dessa sammanslutningar, förefaller det som om dessa organ varaktigt har förenats vad gäller deras agerande genom bestämmelser som de har godtagit och som övriga aktörer (spelare och spelaragenter) inte kan bortse från vid äventyr av sanktionsåtgärder, som kan innebära att i synnerhet spelaragenterna utesluts från marknaden. En sådan situation är således utmärkande, i den mening som avses i den rättspraxis som det har hänvisats till ovan i punkterna 110 och 111, för en kollektiv dominerande ställning som klubbarna har på marknaden för spelaragenternas tjänster. Genom den reglering som klubbarna har anslutit sig till föreskriver de nämligen villkor för hur tjänsterna i fråga skall tillhandahållas.

115 Det framstår som konstlat att hävda att FIFA, som har behörighet, såsom den har kommit till uttryck, att leda fotbollen som idrottsaktivitet och därmed sammanbundna ekonomiska verksamheter, såsom i detta fall spelaragenternas verksamhet, inte har en kollektiv dominerande ställning på marknaden för spelaragenternas tjänster med motiveringen att FIFA inte är en aktör på nämnda marknad.

116 Att FIFA inte självt är en ekonomisk aktör eller köpare av spelaragenternas tjänster på marknaden i fråga och att dess ingripande härrör från en normgivande verksamhet, som den har getts behörighet att bedriva i förhållande till spelaragenternas ekonomiska verksamhet, har nämligen ingen betydelse för tillämpningen av artikel 82 EG. FIFA har nämligen sitt ursprung i de nationella sammanslutningarna och klubbarna, vilka är de faktiska köparna av spelaragenternas tjänster, och FIFA uppträder följaktligen på denna marknad genom sina medlemmar.

117 När det däremot gäller det påstådda missbruket av en dominerande ställning, framgår det, av föregående bedömningar angående reglementet i ändrad lydelse och det undantag som det skulle kunna omfattas av enligt artikel 81.3 EG, att ett sådant missbruk inte har visats föreligga. Det har nämligen konstaterats att det genom reglementet inte infördes kvantitativa begränsningar för tillträdet till spelaragenters verksamhet som kunde vara till skada för konkurrensen. I stället infördes begränsningar av kvalitativt slag som under rådande förhållanden kan anses vara

motiverade. Något missbruk av en dominerande ställning som, enligt sökanden, härrör från bestämmelserna i reglementet har följaktligen inte påvisats. Sökandens argumentation i detta avseende skall följaktligen underkännas.

118 Laurent Piau har slutligen inte heller visat att det finns strukturella band mellan de licensierade spelaragenterna. Hans argument att dessa agenter missbrukar sin kollektiva dominerande ställning i den mening som avses i artikel 82 EG skall följaktligen också underkännas. Innehavet av samma licens, användandet av samma standardavtal och den omständigheten att spelaragenternas ersättning bestäms utifrån samma kriterier innebär inte att det kan anses styrkt att de licensierade spelaragenterna innehar en dominerande ställning. Sökanden har vidare inte styrkt att vederbörande har vidtagit identiska åtgärder, ej heller att de underförstått delat upp marknaden sinsemellan.

119 Även om kommissionen felaktigt har ansett att FIFA inte hade en dominerande ställning på marknaden för spelaragenternas tjänster, innebär följaktligen de andra bedömningarna i det ifrågasatta beslutet, nämligen att de mest restriktiva bestämmelserna i regleringen i fråga hade upphävts och att licenssystemet kunde omfattas av ett beslut om undantag enligt artikel 81.3 EG, att det inte hade skett någon överträdelse av artikel 82 EG. Sökanden kan således inte vinna framgång med sitt argument i detta avseende. Trots den felaktiga rättstillämpning som kommissionen gjorde sig skyldig till då den fann att artikel 82 EG inte var tillämplig, hade en tillämpning av artikeln följaktligen ändå inte kunnat utmynna i en fastställelse av ett missbruk av en dominerande ställning, på grund av de andra slutsatser som korrekt kunde dras efter en prövning av reglementet. Lagenligheten av beslutet att avslå klagomålet med motiveringen att det inte fanns något gemenskapsintresse av att låta förfarandet fortskrida påverkas därför inte av detta förhållande.

120 Av det ovan anförda följer att kommissionen inte gjorde sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning då den avslog Laurent Piaus klagomål på den grunden att det inte fanns något gemenskapsintresse av att låta förfarandet fortskrida. Att marknaden är "gränsöverskridande till sin natur", ett förhållande som inte har bestridits, är i detta avseende verkningslöst. Detta förhållande kan ändå inte i sig medföra att ett

klagomål skall anses ha ett gemenskapsintresse. Eftersom bedömningen av huruvida ett klagomål är av gemenskapsintresse skall göras utifrån omständigheterna i varje enskilt fall, finns det nämligen inte anledning att vare sig begränsa antalet bedömningskriterier som kommissionen kan stödja sig på eller att tvärtom föreskriva att den uteslutande skall tillämpa vissa kriterier (domen i det ovannämnda målet Ufex mot kommissionen, punkterna 79 och 80).

121 Laurent Piaus talan skall följaktligen ogillas.

Rättegångskostnader

122 Enligt artikel 87.2 i förstainstansrättens rättegångsregler skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

123 Kommissionen har yrkat att sökanden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet, skall kommissionens yrkande bifallas.

124 Enligt artikel 87.4 tredje stycket i rättegångsreglerna kan förstainstansrätten besluta att även andra intervenienter än medlemsstaterna och institutionerna skall bära sina rättegångskostnader.

125 Det skall mot bakgrund av omständigheterna i detta fall beslutas att FIFA skall bära sin rättegångskostnad för att intervenera i målet.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (fjärde avdelningen)

följande dom:

1) **Talan ogillas.**

2) **Sökanden skall bära sin rättegångskostnad och ersätta kommissionens rättegångskostnad.**

3) **Internationella fotbollförbundet skall bära sin rättegångskostnad.**

Legal Tiili Vilaras

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 26 januari 2005.

H. Jung H. Legal

Justitiesekreterare Ordförande